

«Ex» de Xavier Lluís

Relat guanyador del concurs «Imagina un amor» en la categoria d'adults de l'edició 2018.

(Prefix procedent de la preposició llatina *ĕx*, que, anteposat a un nom de títol, càrrec, etc., indica que la persona que s'anomena ja ha deixat de tenir-lo; que ho era, però que ja no ho és) – Diccionari Català Valencià Balear.

Un divendres d'abril calorós dels que ja arribes a casa suat, i penses que tens el cap de setmana per davant. Aprofitaré per fer el canvi d'armari, dius, però també tens un berenar d'aniversari el dissabte, una excursió amb vermut inclòs el diumenge i et plantejges seguir pagant la quota del gimnàs mentre penses que has de trobar un forat durant el cap de setmana per anar-hi. I en no-res, dilluns de nou.

Aquell divendres calorós d'abril però, has quedat amb l'ex per sopar.

Que com t'anava tot, va dir-te un dia que te'l vas creuar a l'estació, que havia llegit el teu últim article i que a veure si ens veiem algun dia. I així, amb aquesta naturalitat. Quatre anys de relació, un de dol i un d'acceptació. I avui, un divendres d'abril, heu quedat per sopar.

Això es considera cita o no? Et preguntes. No, no; et respon. Com a amics. Pla informal, sopar alguna cosa, unes cerveses després com a molt, i cap a casa. Demà toca el canvi d'armari, l'aniversari... Abril i ja fa aquesta calor...

Ell ha triat hora i lloc. Més fàcil, així no et cal pensar gaire. Reconeixes que al final t'has arreglat una mica. Aquella camisa de per si un cas, per si un cas és avui. I una caçadora, que ara fa calor però a la nit, potser, fa rasca.

Arribes a l'hora en punt i ja hi és i et parla.

—Ep, com va això? Som-hi. Em va fer gràcia veure't l'altre dia de casualitat, de debò, i vaig pensar que després de tant de temps —dos anys— ja tocava explicar-nos què tal, no? Què? Com estàs? Conta, conta. —Se'l veu animat i actiu, penses.

Li dius que estàs bé, amb molta feina però content de poder publicar cada cop més, que acostumes a tenir els caps de setmana ocupats, amics, família. Que estàs plantejant un viatge de mes i mig durant l'estiu a l'altra punta de món i sol. Que tens en ment comprar-te un pis. Et respon que quin crac estàs fet i que ja heu arribat al restaurant, que no és gaire res de l'altre món però que cuinen de meravella.

Penses amb la rapidesa que heu arribat al restaurant. Fa res que heu quedat a la cantonada de sempre. Perquè la cantonada de l'ex és la cantonada de sempre. És igual si canvia el comerç que hi havia o si canvia el sentit dels carrers. Sempre serà la cantonada de sempre. I en no-res, el restaurant.

—Tinc una gana que em moro, vols compartir alguna cosa o què? Ja ho sé —diu de cop i tanca la carta quan tu encara estàs llegint el primer entrant. T'agafa la carta i te la tanca i et diu que li facis cas, que ja et coneix, que com no t'ha de conèixer i riu, que ja veuràs que t'agradarà i molt.

I et torna a preguntar que com et va i penses que què és el que vol saber ara. —Va, tens a algú o què? — diu mentre omple les copes de vi—. Segur que sí, home, que ets un crac, que vals molt. —I proves el vi,

dius que està dolç i bo. I comentes amb modèstia que alguna història hi ha hagut però res important, res oficial, que estàs realment centrat en la feina i que tens poc temps.

I recordes a un noi amb qui vas compartir llit fa uns mesos i penses amb l'estúpid que vas ser de fer-ho amb els ulls tancats per visualitzar-lo. Sí, per visualitzar l'ex. No se'n va adonar. I si va fer-ho, t'és igual.

Porten els primers i la botella de vi ja està a les últimes. —N'haurem de demanar una altra —diu—. I per què res oficial? Si ets un partidàs —comenta sorprès. Tu rius una mica i li expliques que no has acabat de trobar ningú que t'encaixi, que tampoc ho estàs buscant i que ara estàs sol i bé i a gust. I t'atreveixes a preguntar-li que com li va a la vida a ell. I et diu que fenomenal, que bé a la feina, bé amb amics, que està involucrat en molts projectes súper interessants i et treu el mòbil i t'ensenya fotos dels seus exs mentre riu i et diu que aquest un *caradura*, que aquest un fràgil, que aquest només valia la pena al llit i deixa el mòbil, beu de la copa i et diu que tots són igual.

Tu no hi ets a cap foto. Tot i que també ets ex. Però no estàs a la galeria del *caradura*, del fràgil o del crac del llit. I gràcies a la botella i mitja de vi que porteu entre els dos rius i li preguntes que com és que no estàs en el llistat, si també ets ex. I dius que si alguna cosa tens en comú amb aquelles persones és que som exs de tu. O bé, o tu ex de tots nosaltres. I rius una mica. No t'acabes de creure perquè li has dit això però ho has fet.

I ara ell riu molt, molt, et diu en un to molt alt que què estàs dient, que si estàs boig, que si no veus que no és el mateix. I tu també rius i els dos rieu a la vegada. I quan acabes de riure li respons que no. Que no ho veus. I et mira als ulls i et diu que va ser diferent, que ja ha passat temps i que guarda un bon record, que té fins i tot fotos dels dos junts impreses en paper per casa vés a saber on, que els del mòbil són mira, un altre tipus d'exs.

I somrius una mica i t'alegra sentir aquestes paraules. Va ser diferent, un bon record diu. I t'armes de valor, segurament gràcies a les dos botelles de vi i li preguntes que què vol fer, que si vol anar a prendre unes cerveses per algun bar d'aquí la vora. Però no, no hi haurà cerveses. Es treu novament el mòbil i t'ensenya un rostre que somriu i que això i allò i tu suposes que ara mateix no ho és, però saps que, algun dia, el rostre que somriu també serà ex. Perquè mentre dura s'és; i després s'és ex. Però quan s'és ex ja no s'és. I et costa.

Total, et dius, demà vols fer el canvi d'armari.